

Ένιντ Μπλάιτον

ΑΠΑΙΧΤΗ
ΛΙΖΙ

ΕΠΙΤΡΕΨΕΙ

Enid
Blyton

Κεφάλαιο 1

ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΓΟΥΑΪΤΛΙΦ

Η Λίζι ήταν ενθουσιασμένη. Οι καλοκαιρινές διακοπές τής είχαν φανεί ατέλειωτες. Επιτέλους είχε φτάσει η ώρα να επιστρέψει στο σχολείο! Η μητέρα της, η κυρία Άλεν, ήταν πολύ απασχολημένη ετοιμάζοντας τα πράγματά της. Η ίδια τη βοήθησε να τα βάλει στο μεγάλο μπαούλο της.

«Αχ, μαμά! Πόσο χαίρομαι που θα δω ξανά τις φίλες και τους φίλους μου! Είναι τόσο τέλειο που επιστρέφω πάλι στο Γουάιτλιφ. Κάτι μου λέει ότι η χειμερινή περίοδος θα είναι καλύτερη από την προηγούμενη» είπε όλο χαρά η Λίζι.

Η μητέρα της την κοίταξε χαμογελώντας.

«Θυμάσαι πέρσι πόση φασαρία έκανες για να μην πας στο σχολείο; Που δήλωσες πόσο ανυπάκουη κι άτακτη θα ήσουν για να σε στείλουν πίσω; Χαίρομαι που τώρα σε βλέπω χαρούμενη και ανυπόμονη!»

«Πόσο ανόητη ήμουν!» σχολίασε το κορίτσι έχο-

ντας γίνει κατακόκκινο, καθώς θυμήθηκε την αντίδρασή της πριν από λίγους μήνες. «Όταν σκέφτομαι όσα είπα! Ξέρεις ότι δεν ήθελα να μοιραστώ κανένα από τα τρόφιμα που είχα μαζί μου; Επιπλέον, ήμουν απίστευτα αγενής μέσα στην τάξη και τα βράδια δεν πήγαινα για ύπνο την ώρα που έπρεπε. Ποτέ δεν έκανα ό,τι μου έλεγαν, επειδή ήμουν αποφασισμένη να επιστρέψω στο σπίτι μας!»

«Κι ύστερα αποφάσισες να μείνεις!» συμπλήρωσε η κυρία Άλεν με ένα χαμόγελο. «Ελπίζω, λοιπόν, να μην έχεις την ίδια συμπεριφορά και φέτος».

«Φυσικά και όχι» τη διαβεβαίωσε εκείνη. «Ούτε όμως θα είμαι και η καλύτερη. Ξέρεις ότι είμαι ευέξαπτη και δε σκέφτομαι καθόλου πριν μιλήσω. Είμαι σίγουρη πως κάπου θα μπλέξω πάλι. Πάντως, θα βάλω τα δυνατά μου να το αποφύγω. Να είσαι σίγουρη!»

«Μπράβο το καλό μου το κορίτσι» είπε εκείνη κλείνοντας το μπουφό. «Και τώρα, δες το κιβώτιο με τα φαγητά. Σου έχω βάλει καραμέλες βουτύρου, ένα μεγάλο κέικ σοκολάτας, μια κούτα με μπισκότα και ένα μεγάλο βάζο μαρμελάδα φραγκοστάφυλο. Αρκετά δεν είναι;»

«Ναι! Σε ευχαριστώ, μαμάκα μου!» είπε ζωηρά. «Θα αρέσουν σε όλες. Αναρωτιέμαι αν η μητέρα της Τζόαν θα της δώσει κάτι αυτήν τη φορά».

Η Τζόαν ήταν η καλύτερή της φίλη. Τη φιλοξένησαν στο σπίτι τους το καλοκαίρι και τα πέρασαν θαυμάσια. Έπειτα, επέστρεψε στο σπίτι της για τις υπόλοι-

πες εβδομάδες μέχρι να ανοίξει ξανά το σχολείο τους. Η Λίζι ανυπομονούσε να την ξαναδεί. Είχε πλάκα να κοιμούνται στον ίδιο κοιτώνα, να κάθονται στο ίδιο θρανίο και να παίζουν τα ίδια παιχνίδια!

Είχε διηγηθεί στη μητέρα της τα πάντα για το Γουάιτλιφ. Το σχολείο τους ήταν μεικτό. Φοιτούσαν σε αυτό και αγόρια και κορίτσια. Τα παιδιά είχαν αναλάβει να το διοικούν και οι διευθύντριες σπάνια έβαζαν τιμωρίες. Κάθε εβδομάδα γινόταν η Συνέλευση, την οποία έπρεπε να παρακολουθούν όλα τα παιδιά ανεξαιρέτως. Οι επικεφαλής ήταν δύο –ένα αγόρι και ένα κορίτσι– και λέγονταν Κριτές. Υπήρχαν άλλα δώδεκα παιδιά, οι επόπτες, που εκλέγονταν από τα υπόλοιπα κι αποτελούσαν τους Ενόρκους. Αν υπήρχε οποιοδήποτε παράπονο ή αναφορά κακής συμπεριφοράς, έπρεπε να ειπωθεί στη Συνέλευση. Αν κάποιος είχε φερθεί άσχημα, τα ίδια τα παιδιά υποδείκνυαν ποια θα ήταν η τιμωρία του.

Η δύστυχη Λίζι είχε υποφέρει πολύ στις εβδομαδιαίες Συνελεύσεις. Όταν είχε πρωτοπάει στο Γουάιτλιφ, ήταν τόσο ατίθαση κι αγενής που συνεχώς παραβίαζε κάθε κανόνα του σχολείου. Όμως μετά κατάλαβε ότι η κακή συμπεριφορά δεν ωφελούσε σε τίποτα. Έκανε κακό σε όλους, αλλά και στην ίδια. Κι είχε αλλάξει. Ίσως αυτό το εξάμηνο –σε αντίθεση με το προηγούμενο– να κατάφερε να δείξει πόσο καλή ήταν!

Θα έφευγε την επόμενη ημέρα κι ανυπομονούσε. Τα πράγματά της ήταν έτοιμα. Φέτος είχε μαζί της δύο

καινούρια μπαστούνια, ένα για το λακρός και ένα για το χόκεϊ. Έκανε και τα δύο αθλήματα στο Γουάιτλιφ και ήταν πολύ περήφανη γι' αυτά. Μπορεί στο παρελθόν να μην είχε παίξει κανένα από τα δύο, αλλά ήταν αποφασισμένη να γίνει αστέρι. Ήδη ονειρευόταν πόσο θα έτρεχε και πόσα γκολ θα έβαζε!

Η μητέρα της τη συνόδευσε ως το Λονδίνο για να τη βάλει στο τρένο για το σχολείο. Η Λίζι από τη χαρά της χόρευε στην πλατφόρμα και τσίριξε όταν συνάντησε και τις φίλες της.

«Τζόαν! Ήρθες πρώτη!» φώναξε ενθουσιασμένη. «Πώς είστε, κυρία Τάουνσεντ;»

«Γεια σου, Λίζι» της ανταπέδωσε τον χαιρετισμό η μητέρα της φίλης της. «Χαίρομαι που σε βλέπω τόσο ενθουσιασμένη να επιστρέφεις στο σχολείο! Φέτος θα είσαι πιο ήρεμη από πέρσι;» την πείραξε.

«Μη με πειράζετε!» παραπονέθηκε τάχα το κορίτσι. «Δεν είμαι καθόλου έτσι πια. Τζόαν, δες! Η Νόρα! Νόρα! Νόρα! Πώς πέρασες τις διακοπές σου;»

Το ψηλό, μελαχρινό κορίτσι γύρισε και κούνησε το χέρι της.

«Γεια σου, μικρή μου» τη χαιρέτησε. «Βλέπω πως επέστρεψες! Ποπό, θα πρέπει να φτιάξουμε ένα σωρό νέους κανόνες ειδικά για σένα!»

Η κυρία Τάουνσεντ γέλασε.

«Όλοι σε πειράζουν, Λίζι!» σχολίασε. «Φαίνεται πως τους είναι δύσκολο να ξεχάσουν τα περσινά!»

«Να ο Χάρι!» φώναξε η Τζόαν. «Χάρι! Θυμάσαι τα

κουνελάκια που μας είχες δώσει; Μεγάλωσαν κι έκαναν κι εκείνα μωρά! Δύο από αυτά τα έχω φέρει μαζί μου για να τα φροντίζω στο σχολείο».

«Μπράβο!» χάρηκε το αγόρι. «Λίζι! Γεια! Πόσο έχεις μαυρίσει! Έι, Τζον! Να η Λίζι! Καλά θα κάνετε να αρχίσετε αμέσως τα σχέδια για τον κήπο του σχολείου!»

Ο Τζον Τέρι τούς πλησίασε. Ήταν ένα ψηλό και δυνατό αγόρι γύρω στα δώδεκα, το οποίο αγαπούσε τόσο πολύ την κηπουρική, που ήταν υπεύθυνος του σχολικού κήπου υπό την επίβλεψη του δασκάλου τους, του κυρίου Τζονς. Μαζί με τη Λίζι είχαν βάλει ένα σωρό στόχους για τον χειμωνιάτικο κήπο του Γουαίτλιφ.

«Γεια, Λίζι!» τη χαιρέτησε. «Μήπως θυμήθηκες να φέρεις το βιβλίο για τα βότανα που μου είχες υποσχεθεί;» Το κορίτσι ένευσε καταφατικά. «Ωραία! Θα περάσουμε τέλεια φέτος. Θα σκάσουμε, θα φυτέψουμε, θα ποτίσουμε...»

Οι δυο τους μίλησαν για λίγο ζωηρά. Έπειτα εμφανίστηκε ένα άλλο αγόρι με σοβαρό πρόσωπο κι έπιασε το χέρι της.

«Ρίτσαρντ!» χάρηκε το κορίτσι και μετά δήθεν κατσούφιασε. «Είσαι πολύ κακός! Είχες πει ότι θα μου έγραφες το καλοκαίρι και δεν το έκανες! Να υποθέσω πως δε μελέτησες καθόλου πιάνο στις διακοπές;»

Εκείνος χαμογέλασε. Ήταν ένας εξαιρετικός, μικρός μουσικός. Ήπαιζε πιάνο και βιολί, εξίσου ωραία. Με τη Λίζι μοιράζονταν την ίδια αγάπη για τη μουσική και στην αποχαιρετιστήρια γιορτή του σχολείου

για το καλοκαίρι, είχαν παίξει μαζί δύο ντουέτα στο πιάνο.

«Είχα πάει στον παππού μου» της είπε. «Έχει ένα καταπληκτικό βιολί και με άφησε να παίζω με αυτό! Όλο το καλοκαίρι σκεφτόμουν μόνο τη μουσική και τίποτα άλλο! Σε ευχαριστώ πολύ για την κάρτα που μου έστειλες, όμως κάνεις τόσο άσχημα γράμματα που μπόρεσα να διαβάσω μόνο το όνομά σου στο τέλος» παρατήρησε γελώντας. «Πάντως σε ευχαριστώ όπως και να έχει!»

«Οοο!» γέλασε κι εκείνη κι ύστερα σοβάρεψε. «Ελπίζω ο κύριος Λιούις να μας δώσει ντουέτα και φέτος!»

«Έφτασε η ώρα να αποχαιρετήσετε τους δικούς σας!» τους διέκοψε η δεσποινίς Ρέιντζερ πλησιάζοντας τη μικρή παρέα. «Το τρένο είναι έτοιμο για αναχώρηση. Πηγαίνετε να βρείτε τις θέσεις σας».

Η δεσποινίς Ρέιντζερ ήταν η πρώτη της δασκάλα. Ήταν αυστηρή, δίκαιη και χαμογελαστή. Η Λίζι και η Τζόαν χάρηκαν πολύ που την είδαν ξανά. Εκείνη τους χαμογέλασε και προχώρησε στα επόμενα παιδιά.

«Θυμάσαι που σε είχε βγάλει έξω από την αίθουσα επειδή είχες πετάξει τη γόμα σου σε κάποιο παιδί;» τη ρώτησε η φίλη της γελώντας ενώ ανέβαιναν στο βαγόνι.

Γέλασε κι εκείνη με τη σειρά της. Έπειτα στράφηκε στη μητέρα της.

«Αντίο!» τη χαιρέτησε. «Δε χρειάζεται να ανησυχείς για μένα αυτήν τη φορά! Θα βάλω τα δυνατά μου – με την καλή έννοια, όχι με την κακή!»

Η μηχανή του τρένου σφύριξε. Τα παιδιά βρίσκονταν ήδη καθισμένα στις θέσεις τους και οι γονείς και συγγενείς τούς κουνούσαν τα χέρια τους. Το τρένο ξεκίνησε και σύντομα είχαν αφήσει πίσω τους το Λονδίνο!

«Φύγαμε! Επιτέλους φύγαμε για το Γουάιτλιφ!» φώναξε η Λίζι.

Έπειτα κοίταξε γύρω της στο βαγόνι. Η Μπελίντα ήταν μαζί τους. Και η Νόρα. Και ο Χάρι. Και ο Τζον Τέρι, ο οποίος είχε ήδη βγάλει έξω ένα σακουλάκι με γλυκά για να τους κεράσει. Όλοι πήραν από ένα και σύντομα άρχισαν να μιλούν και να γελούν κάνοντας το βαγόνι να πλημμυρίσει με κουβέντες για τις καλοκαιρινές τους διακοπές.

«Θα έχουμε, άραγε, κάποιο καινούριο παιδί φέτος;» αναρωτήθηκε η Τζόαν. «Δεν είδα ακόμη κάποιο».

«Ναι, έχουν έρθει δύο ή τρία» την ενημέρωσε ο Τζον. «Είδα ένα αγόρι στην άλλη πλευρά του τρένου και δύο κορίτσια. Νομίζω πως θα είναι στην τάξη σας. Ομολογώ πως το ύφος του αγοριού δε μου πολυάρεσε...»

«Γιατί, τι είχες;» ρώτησε με περιέργεια η Τζόαν, αλλά το αγόρι ανασήκωσε τους ώμους του. «Καλά» ξανάπε εκείνη «ούτως ή άλλως θα τον δούμε όταν φτάσουμε». Ύστερα στράφηκε στη Λίζι. «Εσύ τι γλυκά έφερες μαζί σου; Εμένα μου έβαλαν ένα κουτί σοκολάτες, ένα κέικ με τζίντζερ και μέλι κι ένα σάντουιτς με μαρμελάδα».

«Μμμ... νόστιμα!» σχολίασε εκείνη.

Τα παιδιά συνέχιζαν να μιλούν και η ώρα πέρασε

δίχως να το καταλάβουν. Κάποτε, το μεγάλο τους ταξίδι έφτασε στο τέλος του. Το τρένο σταμάτησε σε μια μικρή εξοχική αποβάθρα κι εκείνα πήδηξαν έξω από τα βαγόνια κι έτρεξαν να βρουν τη θέση τους στα δύο λεωφορεία του σχολείου τους.

«Πότε θα δούμε το Γουάιτλιφ;» αναστέναξε με ανυπομονησία η Λίζι. «Οοο νάτο! Φάνηκε στο βάθος! Μα δεν είναι υπέροχο;»

Το παιδιά κοίταξαν στην κορυφή του λόφου όπου βρισκόταν το σχολείο τους. Όλα χάρωνταν που το αντίκριζαν ξανά. Όσο πλησίαζαν, διακρινόταν ξεκάθαρα το κόκκινο χρώμα των τοίχων και τα παράθυρα που έλαμπαν στο φθινοπωρινό φως του ήλιου.

Καθώς περνούσαν την πύλη της αυλής, το κορίτσι θυμήθηκε κάμποσους μήνες πριν, όταν είχε πρωτοπεράσει από αυτή την είσοδο. Πόσο το μισούσε τότε το σχολείο! Ενώ τώρα ήταν τόσο χαρούμενη, ώστε δεν έβλεπε την ώρα να πηδήξει από το λεωφορείο και να τρέξει μέσα με τα υπόλοιπα παιδιά.

Έψαξε τριγύρω για τους καινούριους. Είδε τρία παιδιά να στέκονται κάπως αμήχανα. Αμέσως έπιασε το χέρι της Τζόαν.

«Πάμε να τους βοηθήσουμε;» είπε. «Φαίνονται εντελώς χαμένοι».

«Ναι!» συμφώνησε εκείνη και κατευθύνθηκαν προς το μέρος τους.

«Ελάτε να σας δείξουμε πού να πλύνετε τα χέρια σας και πού είναι η τραπεζαρία» προσφέρθηκε η Λίζι.

Εκείνα την κοίταξαν με ευγνωμοσύνη. Η Ρίτα, η επικεφαλής, ήρθε εκείνη ακριβώς τη στιγμή.

«Πήρες τα καινούρια παιδιά υπό την προστασία σου;» τη ρώτησε ικανοποιημένη. «Τώρα ερχόμουν να τα υποδεχτώ. Μπράβο, Λίζι! Ευχαριστώ κι εσένα, Τζόαν!»

«Αυτή είναι η αρχηγός μας» τα πληροφόρησε το κορίτσι. «Να κι ο Γουίλιαμ. Ο άλλος αρχηγός. Είναι και οι δυο τους πολύ καλοί. Ελάτε. Θα σας δείξω την γκαρνταρόμπα και το μπάνιο».

Σύντομα είχαν αφήσει τα πράγματά τους και είχαν πλυθεί. Έπειτα, μπήκαν στην τραπεζαρία πολύ πεινασμένα. Πόσο χάρηκαν με τη μυρωδιά του ζεστού φαγητού!

«Τι χαρά που επιστρέψαμε!» αναστέναξε το κορίτσι κοιτώντας χαρούμενα τριγύρω και χαμογελώντας κάθε φορά που έβλεπε κάποιο οικείο πρόσωπο. «Αναρωτιέμαι τι περιπέτειες μας περιμένουν αυτήν τη χρονιά!»

«Ίσως καμία» της απάντησε η Τζόαν, μα έκανε λάθος.

Θα συνέβαιναν πολλά, πάρα πολλά!

ΑΠΑΙΧΤΗ ΛΙΖΙ

Τα παιδιά αναλαμβάνουν δράση!

Η λίζι επιστρέφει
στο κολέγιο του Γουάιτλιφ
και αυτό το τρίμηνο είναι
αποφασισμένη να έχει άψοχη
συμπεριφορά. Όμως, κάποιος της κάνει
φάρσες, βάζοντάς τη σε μπελάδες.

Θα συνεχίσει η λίζι να είναι γνωστή
ως το πιο τολμηρό κορίτσι του σχολείου;

ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ ΣΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

www.minoas.gr

9 786180 260267
ISBN 978-618-02-6026-7
ΚΩΔ. 21059

8+